

Райна опитва отново

От Джейн Чоут
(По истинска история)

Тази история се случила в САЩ.

Райна прочете отново думите на листовката в училище. Състезание за най-добро есе: Спечелете безплатно пътуване до Ню Йорк Сити!

Това бе състезание за ученици от много училища в района. Райна си представи, че е в Ню Йорк Сити, с извисяващи се над нея небостъргачи и Статуята на

свободата наблизо.

Тя искаше да отиде!

„За последен път опитвам нещо ново“ – каза Райна.

„Трябва да участваш – каза Сидни. – Ти си най-добрата писателка в класа ни!“

Думите на Сидни накараха Райна да се почувства добре. Тя не знаеше много за писането на есета. Но искаше да опита.

След училище, Райна седна на бюрото си. *Туп, туп, туп.*

Тя потупваше с молива си по листа, докато обмисляше идеите си. Накрая започна да пише.

Отне ѝ цяла седмица, за да приключи. Но с малко помощ от мама, тя най-сетне се почувства готова да предаде есето си.

Изминаха няколко седмици. Райна се вълнуваше да разбере кой печели. Може би скоро щеше да се запъти към Ню Йорк!

„Участваха над сто ученици – каза г-н Райт от предната част на стаята. – Благодаря на всеки от вас, който написа есе.“

Сърцето на Райна заби от вълнение.

„Въпреки че никой от нашите ученици не спечели състезанието, Райна е сред петте най-добри участници.“

Поздравления, Райна!“ – каза г-н Райт.

Райна се усмихна, докато съучениците ѝ ръкопляскаха. Но вътрешно се намръщи. Да бъдеш сред най-добрите пет, не беше толкова хубаво, колкото да спечелиш. Мечтата ѝ да види Ню Йорк си отиде.

Когато Райна се прибра у дома, тя се отпусна в един стол до родителите си в кухнята. „Изгубих състезанието – каза тя. За последен път опитвам нещо ново. Ще правя само това, в което знам, че съм добра.“ Тя покри главата си с ръце.

„Съжалявам, че не си спечелила. И двамата с мама сме много горди с теб, че опита“ – каза татко. Той седна до Райна. „Спомняш ли си, когато останах без работа преди няколко години?“

Райна кимна.

„Кандидатствах за много работни места и не бях нает на никое от тях – сподели татко. – Чувствах се доста обезсърчен.“

Райна надигна глава. „Наистина ли?“

Татко кимна. „Но не се отказаш. След дълго време си намерих работата, която беше свършена. Но нямаше да се случи, ако бях спрял да опитвам.“

Мама постави успокоително ръка на гърба на Райна. „Знаеш ли колко истории изпращам до различни списания? – попита тя. – И колко много са отхвърлените? Но не мога да се откажа, ако искам да видя работата си публикувана. Писането е важно за мен, затова продължавам да се опитвам.“ Райна винаги си беше мислила, че родителите ѝ са добри във всичко, което правят. Тя не знаеше, че и те са били отхвърляни.

Все още беше тъжна, но изглеждаше глупаво *никога* повече да не опитва нови неща. Не това искаше Небесният Отец за нея. Райна реши, че няма да се откаже. Тя можеше да опитва още неща, дори такива, които не ѝ се получаваха добре веднага.

„Мисля, че ще участвам в състезанието отново през следващата година“ – каза Райна. Не беше необходимо загубата на състезанието да бъде краят на нейните мечти.

Райна отиде на бюрото си и взе молива. Писането беше доста забавно. *Туп, туп, туп.* И така, какво ново би могла да напише? ●

„Господ обича усилията, защото усилията носят награди, които не могат да дойдат по друг начин.“

Президент Ръсел М. Нелсън, цитиран в речта на Джой Д. Джоунс „Изключително благородно призование“, *Лиахона*, май 2020 г., с. 16.